

[Edvard Sørensen.]

søgt Hjælp i den fraflyttede Kommune. En saadan Fortolkning er efter min Mening meget farlig og ganske ødelæggende for en sund Administration af Socialreformen. En saadan Fortolkning fører det gamle Forsørgelseskommuneprincip tilbage i Renkultur, det Princip, som Socialministeren har fordømt, og Afgørelsen kommer delvis efter dette til at ligge hos den trængende ved, at han selv kan skønne. Kan den højtærede Socialminister ikke se Faren ved en saa overdreven mild Fortolkning, en Fortolkning, der vil bringe Tallet af nydende Personer til at vokse stærkt og vil give en Usikkerhed i Administrationen, som de sociale Udvalg i Landkommunerne ikke er tjent med?

I Cirkulæret Stk. I, B, udtales der, at „Maksimum for den Kommnehjælp, der kan ydes uden Kommunalbestyrelsens Samtykke, er den Hjælp, paagældende i Henhold til Folkeforsikringen (eller Forsørgslovens Kapitler) vil kunne opnaa til Afhjælpning af den foreliggende Transgsituation, hvis han havde opfyldt Betingelserne for at oppebære saadan Hjælp, det vil sige den Invalidere, der tilkommer en enlig Person — eventuelt, hvis paagældende er gift, et Ægtepar — plus Tillæg af forskellig Art.“

Her vil jeg gerne spørge den højtærede Socialminister: Hvis Aarsagen til Trangen er Arbejdsløshed for Mandens Vedkommende og Konen ikke har anden Beskæftigelse, end at hun, som hun bør, passer sit Hjem, er det da Ministerens Mening, at der kan udbetales indtil Invaliderebeløbet for Ægtepar plus Tillæg? I et saadant Tilfælde kan der kun være Tale om Trang i Lovens Forstand for Mandens Vedkommende, ikke for Hustruens. Hvis Ministerens Fortolkning skal forstaas saaledes, at der i et saadant Tilfælde kan udbetales som Maksimum Invaliderebeløbet for Ægtepar plus Tillæg, brydes det i Lovens nedlagte Princip, at den, der ikke er forsikret, skal ikke stilles gunstigere end den, der er forsikret.

I Afsnit II, A, der omtaler Anbringelse paa Arbejdsanstalt af arbejdsmodvillige Personer, med hvis Fortolkning jeg i det store og hele er tilfreds, siges i Stk. 4, at man ikke kan indlægge Personer, der en enkelt Gang har nægtet at overtage anvist Arbejde, paa Arbejdsanstalt — maa-ske har de nægtet det paa Grund af Uvilje mod dette bestemte Arbejde eller paa Grund af en opagiteret Stemning eller Paavirkning fra Kammerater eller lignende. Dette

synes jeg, Ministeren ganske skulde have overladt til de sociale Udvalg at afgøre; de havde nok fundet ud af, hvad der var ret og rigtigt i hvert enkelt Tilfælde.

Jeg vilde ogsaa sætte Pris paa en Udtalelse af den højtærede Minister om, hvordan Ministeren ser paa mine Udtalelser ved Finanslovens tredie Behandling om Alimentionsspørgsmaalet og en Omordning af dette i Forhold til det, der gælder efter Socialreformen. Det er min Tro, at en Ændring af Administrationen her med mere Samarbejde mellem de sociale Udvalg og Politiet vilde føre til, at der vilde gaa flere Penge ind fra Alimenterne, og det kan jeg ikke tro, den højtærede Minister vilde have noget imod.

Endelig vil jeg til sidst i Anledning af det andet Spørgsmaal, der har været rejst Samraad om, Paaskehjælpen i Aalborg, spørge Ministeren, om der er truffet en Afgørelse af Spørgsmaalet, og i saa Tilfælde, hvad denne gaar ud paa. Efter hvad der fremgik af Referater i Bladene, maa denne Hjælp være i Modstrid med Lovene. Og den Ængstelse, der paa Baggrund af dette er inden for store Kredse af Befolkningen, vilde fortage sig, hvis den højtærede Socialminister, hvad jeg haaber og tror, i Dag skarpt og klart vil tage Afstand fra den Fremgangsmaade, som Socialudvalget har brugt i Aalborg over for Paaskehjælpen.

Oluf Pedersen: Principielt er vi fra Retsforbundets Side imod en Række af de foreslaaede Bevillinger. Jeg skal blot til-lade mig at fremdrage et Par enkelte Forhold. Det første angaar Ændringsforslag Nr. 54, der drejer sig om en Bevilling paa 1 000 Kr. til en Automobilfærge Helsingør—Helsingborg. Ændringsforslaget er stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget. Denne lille Bevilling er en Forløber for en større Bevilling, der anslaaes til 430 000 Kr. Baggrunden for Bevillingen er, at Statsbanernes Færger har faaet en Konkurrence i en Bilfærge, og denne Bilfærge har man fra Statsbanernes Side forset sig paa og mener, at skal der være Konkurrence, saa vil man ogsaa selv tage Konkurrencen op, og derfor vil Statsbanerne nu bygge en Automobilfærge — og derved konkurrere ogsaa med sig selv! Efter vor Opfattelse er det urimeligt, at saa snart det private Initiativ bliver sat ind, skal Staten straks være der. Dette, at der allerede er en Automobilfærge, at man i Forvejen har det, som man trænger til, giver dog ingen Begrundelse for Staten til at bygge en ny Færge. Det andet Forhold, som jeg vil røre